

Tiểu Thuyết

Chị Là Thú Du Thôi

Ngồi trước ly cà phê mới pha thơm phức, Thơ còn đang lan man nghĩ ngợi mình sẽ làm gì cho hết ngày thứ bảy thì chuông điện thoại reo. Tiếng chị Hạ bên kia đầu giây:

- Chị Hạ đây. Bữa nay Thơ có rảnh không vậy?

Thơ mừng rỡ reo lên:

- Chị Hạ! Chị đi du lịch về rồi hả? Em đang thất nghiệp chưa biết làm gì cho hết ngày thứ bảy đây nè. Ông Thanh đi công tác ở Boston tuần sau mới về. Mấy đứa nhỏ rủ nhau đi chơi hết trơn. Em đang buồn nẫu ruột!

- Chị Hạ về cả tuần rồi cung ơi và đang nấu một nồi bún bò đây này. Khoảng gần mười hai giờ Thơ qua chị. Ngoài món bún bò, chị Hạ còn chuyện này rất... rất hấp dẫn sẽ kể cho Thơ nghe.

Thơ không nén được sự tò mò:

- Chuyện gì nói đại em nghe đi mà.

- Không được. Không thể kể qua điện thoại.

- Trời! Gì mà bí mật dữ vậy? Chị biết tính em sẽ không chịu nổi từ đây tới 12 giờ trưa đâu đó.

- Thôi được. Mí mí thôi nha. Kỳ đi chơi này chị Hạ đã gặp lại anh Sinh.

- OK. Em sửa soạn qua chị liền đây. Thơ hấp tấp nói.

Từ ngày quen biết chị Hạ ở party Noel nhà một cô bạn, Thơ rất thích chị. Tuy ở tuổi gần sáu mươi mà trông chị trẻ và đẹp

như chưa tới năm mươi. Tính tình lại xởi lởi, vui vẻ, dễ thương rất hợp với Thơ. Ngược lại trong những cô bạn trạc tuổi Thơ, chị Hạ cũng thương Thơ như em gái ruột. Có gì cũng kể, duy chỉ có mối tình đơn phương với một người đàn ông tên Sinh là không bao giờ. Có lần tò mò, Thơ hỏi về người đó thì chị đánh trống lảng và đôi mắt thoáng buồn. Thơ đoán phải có gì ghê lắm nên chị Hạ mới không muốn nhắc tới. Cũng từ đó Thơ thôi không hỏi gì về người đàn ông này. Nếu bữa nay chị Hạ muốn kể thì Thơ sẽ sẵn sàng nghe và cũng sẵn sàng chia vui (hoặc sẻ buồn...) với chị.

Từ nhà Thơ đến nhà chị Hạ khoảng 30 phút. Nhà chị ở trong khu sang trọng của thành phố Montréal. Anh Bảo, chồng chị Hạ, là dân du học trước Bảy Lăm. Anh tốt nghiệp Kỹ sư điện và làm việc cho Hydro Québec. Anh có chí nên vừa làm vừa học thêm. Nhờ có bằng cấp cao nên anh từ từ leo lên chức vị quan trọng trong tập đoàn điện lực lớn nhất tỉnh bang. Sau khi mất nước, chị Hạ theo gia đình chạy sang định cư tại Montréal từ năm 75. Năm đó chị mới suýt soát hai mươi. Chị Hạ đẹp lắm. Da trắng bóc, mi thanh mục tú và tướng rất đài các. Sang Québec được một năm thì chị gặp anh Bảo. Chỉ với ánh mắt đầu tiên là anh đã yêu chị say đắm. Anh theo chị miệt mài, nhẫn nại đến cả năm chị mới xiêu lòng. Anh hơn vợ bảy tuổi nên cung chiều chị vô cùng. Lúc đó giá bất động sản còn rẻ nên sau đám cưới, anh chị mua ngay một căn nhà rất đẹp và ở luôn cho tới bây giờ. Ông Trời ban cho anh chị hai đứa con, một trai một gái thông minh dĩnh ngộ. Anh đưa chị đi du lịch khắp nơi. Hạnh phúc của hai người khiến ai nhìn vào cũng phải ước ao và ganh tị. Nhưng khi ông Trời cũng góp phần vào... thì thật là đáng sợ. Ở tuổi 60 anh Bảo bị ung thư phổi ác tính. Mà anh không hề hút thuốc lá mới là oan ức! Chăm cụ được gần 2 năm thì anh từ giã vợ con để về bên kia thế giới. May mà các con đã trưởng thành và đều có gia đình êm ấm.

Góa phụ ở tuổi 55, chị vẫn còn rất xuân sắc. Nếu không muốn nói bây giờ chị lại còn đẹp mặn mà hơn thời con gái. Ngoài cái nhan sắc kiều sa, chị Hạ còn được hưởng cái gia tài không nhỏ của anh Bảo để lại. Thôi thì ông bướm dập dờn. Trong số

đó có anh Tâm yêu chị rất chân thành. Anh này li dị vợ đã lâu, điều kiện cũng không kém anh Bảo là mấy và cũng không vương bận con cái chi cả. Đã nhiều lần anh Tâm tỏ ý muốn tiến tới nhưng chị Hạ đều từ chối, lấy cớ ở một mình tự do quen rồi. Thỉnh thoảng hai người hẹn nhau đi ăn hoặc đi du lịch với nhóm bạn thân. Anh Tâm đành chịu theo ý chị, nhưng trong thâm tâm anh vẫn hy vọng một ngày nào đó chị Hạ sẽ đổi ý và chịu lấy anh. Thơ tội nghiệp anh Tâm, có lần hỏi chị Hạ vì sao cứ từ chối tấm chân tình của anh Tâm, thì chị Hạ trả lời giọng xa vắng:

- Thôi em ơi, đời chị lấy chồng một lần là đủ rồi. Chị Hạ thật may mắn lấy được anh Bảo là người chồng hoàn hảo. Thú thật với Thơ, lúc chị Hạ lấy anh ấy là vì cảm động trước tấm chân tình của anh ấy mà thôi. Thật ra con tim chị hình như đã chết từ lúc bắt đầu biết thế nào là tình yêu!

Thơ tròn mắt kinh ngạc:

- Chị không đùa với em chứ hả? Đẹp như chị mà... mà... mà...

Thấy Thơ cà lăm cà lạp vì quá bất ngờ, chị Hạ cười cười cợt cợt:

- Mà thất tình phải không? Ai khẳng định với Thơ rằng người đẹp thì không thất tình?

Thơ vẫn một mực không tin:

- Em nghĩ là hồi đó, chắc chắn có cả đồng cây si chạy theo chị.

Chị Hạ cười buồn:

- Ừ, cả đồng cây si trồng trước nhà, trồng trước trường và cả trong trường, trong lớp... nhưng chị vẫn thất tình mới là... khùng! Thôi, hôm nào có dịp chị Hạ kể cho mà nghe.

Và hôm nay dịp đó đã tới. Thơ rất háo hức gặp chị Hạ để nghe kể về mối tình... khùng của chị. Lần nào tới đây Thơ cũng bỏ ra ít phút, đứng ngắm căn nhà đất tiền của chị Hạ, trong lòng không khỏi cảm thấy ước ao. Nhưng rồi lại tự an ủi "Mỗi người mỗi số. Ao ước, thềm muốn làm chi cho khổ thân!" và với nụ cười trên môi, Thơ bấm chuông.

Chị Hạ lúc nào cũng tươm tất. Bên trên chiếc quần vải lin trắng là cái áo tay cánh bướm màu san hô. Mái tóc được búi

lên cao, lộ chiếc cổ thiên nga trắng ngần. Vài cọng tóc lòa xòa trước trán khiến chị trẻ ra đến... 20 tuổi và chị đẹp, sang như một bà hoàng. Thơ nói điều đó và chị Hạ mắng yêu "Chị được cái nịnh chị!" Nhưng đôi mắt lại ánh lên niềm hạnh phúc.

Mùi bún bò Huế tỏa ra ngào ngạt khiến Thơ chột nhó từ sáng giờ nàng mới uống một ly cà phê. Thơ hăng hái phụ chị Hạ dọn bàn. Nhìn đĩa rau gồm có rau muống chẻ, rau quế và bắp chuối xắt mỏng, cùng với những cọng giá trắng nõn nà, Thơ hít hà:

- Chưa ăn mà em đã chảy nước miếng rồi nè chị Hạ. Chắc em phải xin 2 tô. Sáng giờ chưa ăn gì ngoài ly cà phê nên cái bao tử em đang réo ầm ầm đây nè!

- Lớn đầu mà vẫn tham ăn. Có ngày lặn như cái thùng chó không đi nổi nha cô. Chị Hạ mắng yêu.

Thơ cười hì hì:

- Em không lo. Ông Thanh tuyên bố chỉ yêu đàn bà mát da mát thịt!

Chị Hạ bung tô bún bò bốc khói đặt trước mặt Thơ và một tô cho chị, rồi tuyên bố:

- Nào cầm đũa. Không hiểu sao tự nhiên hôm qua chị Hạ thèm bún bò nên đi chợ mua thịt bò bắp và chân giò heo về nấu. May nhà còn một hũ mắm ruốc. Chị Hạ mua cả chục hũ dự trữ từ hồi có tin Formosa xả chất độc ra biển làm ô nhiễm môi trường.

Thơ cười:

- Em cũng mua 5 thùng nước mắm về trữ, ăn mãi vẫn chưa hết.

Hai chị em vừa ăn bún bò vừa nói chuyện lan man một lúc, Thơ chịu không nổi bèn mở lời:

- Chị nói sẽ kể cho em nghe chuyện gặp lại ông Sinh. Ông ấy bây giờ ra sao hở chị? Chị gặp ông ấy ở đâu?

Nét mặt chị Hạ đang tươi tắn, nghe đến tên Sinh bỗng trở nên xa vắng. Chị đặt đũa xuống, nhìn Thơ mà cặp mắt không dấu được nét buồn.

- Tối hôm qua nằm nhớ lại khoảng thời gian một tuần đi chơi chung với anh Sinh, chị Hạ thấy lòng nao nao, không biết là buồn hay là vui. Thứ tình cảm này thật mơ hồ, không thể xác định được. Cho nên sáng nay chị Hạ mới gọi cho Thơ.

(Chị Hạ có thói quen dễ thương là luôn luôn xưng "chị Hạ" khi nói chuyện với Thơ). Nhất định là trút hết bầu tâm sự một lần cho lòng nhẹ nhõm. Chị cầu mong từ đây về sau thân tâm sẽ được an lạc để sống hết quãng đời còn lại. Thơ biết không, nhìn bề ngoài ai cũng nghĩ chị Hạ là một người đàn bà được ông Trời biệt đãi. Sắc đẹp, tiền tài, danh vọng... đều không thiếu. Nhưng nào ai biết được trong lòng chị Hạ luôn canh cánh một nỗi cô đơn.

Thơ đang chăm chú lắng nghe, đến đây cũng phải buột miệng:

- Trông chị lúc nào cũng rạng rỡ, tươi như hoa, ai mà ngờ...

- Cô em khờ của tôi ơi. Sống trên đời, có biết bao nhiêu người phải mang chiếc mặt nạ mỗi khi ra đường? Vô số em ạ. Nhiều gia đình, nhìn vào thấy thật hạnh phúc. Nhưng có ai biết đâu những đợt sóng ngầm vẫn đang nhấn chìm họ hàng ngày! Chỉ là họ khéo che đậy đó cưng ơi.

Thơ tò mò:

- Còn chị với anh Bảo thì sao? Em thấy anh chị hạnh phúc tràn đầy. Tụi em đũa nào cũng ước ao được một phần của chị là mãi nguyện.

Chị Hạ nhìn Thơ một giây, rồi nhìn xa xa ra ngoài cửa sổ, giọng mơ màng:

- Nếu nói rằng chị Hạ không hạnh phúc thì không đúng. Anh Bảo rất thương yêu chị. Anh không để chị thiếu thốn bất kỳ thứ gì. Anh đúng là một người chồng, người cha tuyệt vời. Thơ biết không, nếu không có hình bóng anh Sinh trong trái tim, thì quả thật chị Hạ là người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng... trong cuộc sống vẫn thường có những chuyện thật trớ trêu. Thơ có nhớ nhạc sĩ Vũ Thành An đã từng viết "Đời một người con gái ước mơ đã nhiều, trời cho không được mấy, đến khi lấy chồng chỉ còn mối tình mang theo!" Đó là tâm trạng của rất nhiều người con gái, mà trong số đó có cả chị Hạ. Chỉ buồn một điều, mối tình của chị Hạ là tình một chiều...

Thơ ngắt lời chị:

- Biết đâu anh Sinh có yêu chị mà chị không biết? Em không tưởng tượng được đứng trước một người đẹp như chị mà anh ấy không rung động!

Chị Hạ cười buồn:

- Khờ ơi là khờ. Trong mắt người yêu có Tây Thi. Sắc đẹp không phải là tất cả nơi người con gái đâu cô nhỏ à. Mỗi người mỗi sở thích. Người thích con gái phải ẻo lả, mềm mại như tơ liễu. Nhưng cũng có kẻ thích những cô mạnh mẽ cả về thể xác lẫn tâm hồn. Thiếu gì cặp chồng thấp vợ cao, hoặc vợ béo tròn như cối xay còn chồng thì tong teo như cây tre miếu. Thế mà họ vẫn hạnh phúc tràn trề, con đàn cháu đống. Chị có ông anh chú bác đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi... lại đi cưới một cô gái sắc đẹp dưới trung bình khiến cả họ phải ngơ ngác. Nhưng bù lại, khi chị ấy mở miệng thì kiên trong lỗ cũng phải bỏ ra. Giọng nói của chị ngọt ngào, êm ái như nhung như lụa. Lại có tài gia chánh không ai bì kịp. Bảo sao ông anh chị không ngắt ngư, yêu vợ say đắm!

- Thôi, chị kể về anh Sinh của chị đi. Em nóng ruột lắm rồi nè. Kỳ đi chơi vừa rồi gặp lại anh ấy, chị có cảm giác thế nào?

- Ừ, thì kể đây. Tháng bảy vừa rồi chị Hạ theo cô bạn, cũng độc thân như chị, mua vé đi tours một tuần trên con tàu Harmony Of The Sea. Con tàu lớn mênh mông và rộng rãi vô cùng. Ngay hôm đầu, hai đứa chị đi ăn buffet tối. Lấy xong một đĩa thức ăn, chị đi tìm bàn trước để chờ cô bạn. May ghê, có một bàn hai chỗ trống ngay cửa kính nhìn ra biển. Cảnh hoàng hôn trên biển đẹp huy hoàng. Chị Hạ còn đang mê mải ngắm thì nghe sau lưng có tiếng một người đàn bà Việt Nam nói chuyện với ai đó. Chị Hạ không để ý lắm, cho đến khi tiếng một giọng khác nói như reo: "Em đi tìm mãi mới thấy anh Sinh. Chị Ngọc và anh Sinh trốn kỹ quá đấy nhé". Rồi tiếng người đàn ông tên Sinh, ngồi đầu lưng với chị, đáp lại: "Làm gì có. Cô Hằng tưởng tượng nhiều quá đấy thôi". Tên Sinh và giọng nói của người đàn ông khiến chị Hạ giật mình, suýt nữa là đánh rơi cái đĩa đang cầm. Mặc dù rất muốn quay lại xem có phải "người ấy" không, nhưng không dám. Chị ngồi đó ngẩn ngơ, đèn nổi cô bạn cầm đĩa thức ăn ngồi xuống chiếc ghế trước mặt mà chị Hạ vẫn không để ý. Có lẽ gương mặt chị lúc đó rất khó coi, nên cô bạn hơi lo lắng, hỏi dồn:

- Này, bồ bị sao vậy? Cảm thấy không khỏe à?

Lúc đó chị Hạ mới bừng tỉnh, tìm cách đối quanh:

- Không, không có gì. Mình chỉ mới chợt nhớ ra một chuyện chưa làm bên nhà trước khi đi. Cũng không có gì quan trọng, bỏ đừng lo.

Sau đó chị cố giữ bình tĩnh vừa ăn vừa nói chuyện tâm phào với cô bạn. Cho đến khi người đàn ông tên Sinh đi lấy đĩa thức ăn mới, chị Hạ cũng đứng lên sau ông ấy vài giây. Chị đi sau lưng ông ta và lúc lấy thức ăn thì cố ý đứng phía bên đối diện để nhìn cho kỹ. Dù bây giờ tóc đã thưa đi và nhiều muối hơn tiêu, đây đà hơn xưa một tí, nhưng chị Hạ vẫn nhận ra người ấy. Đúng là anh Sinh của một thời con gái ngây thơ. Chị Hạ vội vàng trở về bàn trước để tránh mặt. Biết đâu người đàn bà ngồi cùng bàn là vợ của anh ấy thì sao? Khi hai người đó dùng bữa xong, để rời khỏi phòng ăn họ đi ngang qua bàn của chị Hạ. Chị liếc nhìn người đàn bà đi chung với anh Sinh. Cô ấy chắc độ khoảng ngoài 50. Người thon gọn trong chiếc áo đầm màu xanh nước biển. Tóc dài quá vai và đẹp ời là đẹp. Chị thấy tim mình nhói lên. Chợt nhớ tới ngày nào ở phố núi, hằng tá con gái đẹp mê anh như điếu đổ. Ngay cả chị Ly đẹp nổi tiếng trong trường, học cùng lớp nhưng lớn hơn chị Hạ ba tuổi, nhà ở xéo nhà trọ của anh Sinh, cũng yêu anh mê mết...

Đêm đó, dù con tàu chạy êm như ru, chị Hạ cũng không tài nào dễ được giấc ngủ. Bên cạnh, cô bạn ngủ ngon lành. Trần trọc mãi mà không dám bật đèn đọc sách vì sợ phá giấc ngủ của cô bạn. Chị Hạ đành nằm trong bóng tối và thả hồn về dĩ vãng. Những ngày thơ ngây đầy mộng mơ trên phố núi thần tiên...

Thấy chị Hạ ngừng hơi lâu, Thơ nóng lòng hỏi:

- Chị quen anh Sinh lúc nào hả chị?

Chị Hạ như giật mình, trở về hiện tại:

- À, chị Hạ biết anh ấy năm mới học đệ Lục, khoảng đầu mười lăm tuổi. Anh Sinh ăn cơm tháng nhà một người nhân viên của anh ấy. Hai nhà cách nhau một khoảng sân nhỏ. Để đến đó anh Sinh phải đi ngang nhà chị. Trong nhà, ngoài chị Hạ và chị Huê giúp việc, còn có chị Sương là cháu gái của mẹ chị, từ Vĩnh Long lên giúp mẹ chị buôn bán. Chị Sương đẹp lắm. Chị ấy giống hệt bà dì họ của chị Hạ nên người nhỏ nhắn, da trắng tóc đen mượt mà. Cặp mắt to tròn với hàng mi

dài cong vút. Chẳng vậy mà khi cười, núm đồng tiền trên má lõm sâu khiến chị càng đẹp lộng lẫy. Năm ấy chị Sương đã 23 tuổi. Trước đó mấy năm chị có ý trung nhân là lính tàu bay. Nhưng anh ấy đã tử nạn. Chị Sương buồn quá nhất định khép kín cửa lòng. Nhưng ông trời xui khiến, anh Sinh và chị ấy mới gặp nhau đã nảy sinh tình cảm. Thơ biết không, anh Sinh đẹp trai lắm. Dáng người cao, nhờ chơi tennis nên cơ thể rắn chắc. Mắt, mũi, miệng gì anh ấy cũng đẹp. Cả người anh ấy toát ra một sức quyến rũ lạ kỳ. Hàm răng đều đặn, khi anh cười thì ôi thôi tim các cô rụng như sung! Anh Sinh là dân Bắc nên miệng mồm rất khéo.

Chị Sương và chị ngủ chung phòng. Bàn học của chị nhìn ra bên hông nhà, mà cũng là con đường mòn cho những ai muốn đi tắt ra dãy nhà hàng lung nhà chị Hạ. Một hôm đang ngồi học bài thì bỗng nhiên một khuôn mặt hiện ra bên ngoài cửa sổ khiến chị Hạ giật nảy mình! Nhìn lại, hóa ra là anh Sinh. Thấy gương mặt thất thần của chị Hạ, anh cười xin lỗi rồi thò một bức thư qua chấn song nói nhỏ: "Nhờ Hạ chuyển bức thư này cho chị Sương dùm anh nhé." Nói xong là anh biến mất, không để chị trả lời là nhận hay không! Khi chị Sương đi tắm vào, chị Hạ nói: " Có người gửi thư cho chị nè" Chị Sương hỏi ai? Khi biết là thư của anh Sinh thì cặp mắt chị sáng rỡ, vội vàng chụp bức thư và mở ra xem liền. Nhìn vẻ mặt tràn trề hạnh phúc của chị Sương, chị tò mò hỏi anh Sinh viết gì, chị ấy cười tươi như hoa: "Anh Sinh tỏ tình với chị, Hạ ơi. Chị chờ giây phút này lâu lắm rồi. Mà không ngờ được là anh ấy yêu chị. Chị sung sướng quá. Chị là người con gái hạnh phúc nhất trần đời!" Nói xong chị Sương nhắm mắt, tay cầm bức thư áp lên ngực, gương mặt kiêu diễm ngược lên trời như đang thầm cảm ơn Thượng đế đã ban phước lành cho chị ấy. Chị Hạ lúc đó còn ngây thơ lắm, có biết tình yêu là cái chi chi, nên chỉ biết giương mắt nhìn chị Sương một cách tò mò! Chị Hạ hỏi: "Bộ chị yêu anh Sinh lắm hả?" Chị Sương gật đầu: " Ừ, nhiều hơn bất cứ thứ gì trên đời! Nhưng mà Hạ đừng nói cho ai biết nha. Dì biết sẽ rầy chị chết. "

Bắt đầu từ đó, con chim xanh là chị Hạ được quà cáp từ hai kẻ yêu nhau. Vì muốn hẹn hò, anh Sinh và chị Sương đều phải

nhờ chị Hạ chuyên thư dùm. Gia đình bên nội chị Sương theo đạo Công giáo nên mỗi sáng chúa nhật chị ấy đều đi lễ. Mà nhà trọ của anh Sinh chỉ cách nhà thờ độ trăm mét, nên sau buổi lễ chị thường ghé qua nhà anh chơi độ nửa giờ. Đi lễ về trễ lâu quá là chị Sương sẽ bị rầy. Mẹ chị bảo con gái lớn không được la cà ngoài đường. Hơn nữa Chúa nhật là ngày tiệm rất đông khách. Sau này, chị Hạ cũng thường đi lễ với chị Sương để nghe những bài thánh ca hay tuyệt vời. Giọng các chị trong ca đoàn trong vắt, cao vút, êm ái, thoát tục. Nghe các chị hát mà lòng cứ lâng lâng, bay bổng. Những lần ghé nhà anh Sinh vui lắm. Anh ấy đãi hai chị em những loại bánh tây ngon thật ngon. Có lẽ do gia đình anh ấy gửi từ Sài Gòn lên. Nghe nói gia đình anh Sinh giàu lắm. Bố anh ấy làm đồng lý văn phòng trong một bộ gì đó chị Hạ quên mất tên.

Cuộc tình của hai người lớn dần theo thời gian, chắc cũng cả năm chứ không ít. Họ yêu nhau cuồng nhiệt. Có một lần ghé nhà anh Sinh, chị Hạ ra vườn hái mấy trái lý. Phía sau nhà trọ của anh ấy có một cây lý trái vừa ngọt vừa thơm. Lúc chị cầm một chùm đi vào định khoe thì chợt khựng lại, vì trước mắt chị Hạ, anh Sinh và chị Sương đang hôn nhau say đắm. Chị Hạ phải thối lui ra vườn, ít phút sau mới trở vào. Vừa đi vừa cố ý nói lớn: "Chị Sương ơi, em hái được nhiều trái lý ngon lắm nè". Lúc này thì anh chị ấy đã "bình tĩnh", làm như không có chuyện gì xảy ra. Đêm hôm ấy, nằm trên giường mà hình ảnh anh Sinh và chị Sương hôn nhau không ngớt ám ảnh. Chị Hạ cảm thấy có cái gì đó lẩn khuất trong lòng nên cứ trăn trở không ngủ được. Cũng từ đó chị Hạ nhìn anh Sinh với cặp mắt khác hơn trước. Cặp mắt của một cô gái xấp xỉ tuổi mười sáu tròn trĩnh nhìn một người đàn ông mà sức quyến rũ đã làm tan nát con tim nhiều cô trong cái thành phố nhỏ bé thơ mộng của phố núi. Những lần chứng kiến cảnh hai anh chị trao nhau những lời yêu thương nồng nàn, âu yếm là trái tim chị Hạ lại nhói đau. Nhưng chị vẫn ngây thơ không hề biết đó là tình yêu. Một tình yêu trong trắng, hồn nhiên mà chị Hạ dành cho anh Sinh. Dĩ nhiên dù trong lòng thật buồn, nhưng không bao giờ chị Hạ để lộ ra cho anh chị ấy biết.

Thật đúng với câu "cuộc đời không là mơ", một ngày đẹp trời anh Sinh cho chị Sương biết là anh vừa được công văn dưới Bộ báo tin cho anh đi học chuyên môn ở Mỹ một năm. Thì ra cách đó hai tháng, nhân dịp nghỉ hè, hai cô em gái của anh Sinh lên Phố núi thăm ông anh. Hai cô ở chơi một tuần và họ đã được anh Sinh giới thiệu chị Sương. Sau khi biết gia cảnh chị Sương không mấy khá, hai cô đã nhìn chị bằng cặp mắt khinh thường và không ngại nói những lời bóng gió khiến chị ấy buồn vô hạn. Có lẽ ông bố anh Sinh đã vận động cho anh ấy có cái học bổng đi tu nghiệp tận xứ Mỹ xa xôi để chia rẽ hai người. Nghe tin này chị Sương khóc quá trời. Thờ biết không, chị Hạ cũng buồn không kém. Có nghĩa là từ đây chị Hạ sẽ không còn cơ hội gặp lại anh Sinh. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi là chị Hạ đã không ngăn được nước mắt. Chị Sương tưởng chị Hạ khóc vì thương cho số phận hẩm hiu của chị ấy, chứ có biết đâu lòng chị Hạ cũng đang tan nát, toi bời vì viễn ảnh không còn gặp lại anh Sinh! Anh ấy hứa với chị Sương là khi học xong trở về nước, sẽ tìm mọi cách để hai người cưới nhau. Chị Sương cũng đành bó tay mà chấp nhận giải pháp chờ đợi.

Anh Sinh mua vé máy bay về Sài Gòn ngày thứ hai để Chúa Nhật còn có cơ hội gặp lại chị Sương. Và để được gần anh lâu hơn, chị đã bỏ thánh lễ. Dĩ nhiên là chị Hạ ở lại nhà thờ, để chị Sương một mình ghé nhà anh Sinh. Sau buổi lễ, chị Hạ sẽ đến để từ giã anh ấy. Thờ biết không, chưa bao giờ chị Hạ cầu nguyện Chúa và Đức Mẹ một cách thành khẩn như hôm ấy. Chị Hạ cầu cho anh Sinh lên đường sang xứ lạ được bình an và nhất là... cho chị Hạ còn gặp lại anh ấy trong tương lai. Không có một lời nào cho chị Sương. Sau này ngẫm nghĩ lại, chị Hạ mới thấy khi đã yêu, con người ta trở thành ích kỷ biết bao! Lúc đến nhà anh Sinh, chị Hạ thấy cặp mắt chị Sương đỏ hoe và thái độ anh Sinh không được tự nhiên lắm. Mãi đến sau này chị Hạ mới biết lý do... Lúc từ giã, anh Sinh ôm chị Sương thật chặt và không ngại ngừng đặt lên môi chị ấy một nụ hôn thật nồng nàn. Anh cũng ôm chị Hạ, nhưng thái độ như một người anh trai ôm giã từ cô em gái. Tuy nhiên chị Hạ cũng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc dạt dào.

Anh Sinh về Sài Gòn đúng một tuần thì lên máy bay sang Mỹ. Mỗi tuần anh viết cho chị Sương một lá thư. Lời lẽ nhớ thương thấm thiết vô cùng. May mà mẹ chị Hạ suốt ngày ở ngoài tiệm nên không biết chuyện này. Chị Sương phải hỏi lộ chị người làm để chị ấy nhận thư mà không tiết lộ cho mẹ chị Hạ biết. Nhưng, chuyện đổ bể khi mà chị Sương bắt đầu nôn ọe. Ăn thứ gì chị ấy cũng nôn ra hết. Mẹ chị Hạ đưa chị Sương đi khám bác sĩ mới lời ra là chị Sương ốm nghén! Thì ra hôm Chúa nhật ấy, chỉ có hai người nên anh Sinh đã không dẫn được lòng mình và chuyện đáng tiếc đã xảy ra. Không ngờ hậu quả thật là trời long đất lở! Mẹ chị tra gan mãi, sau cùng chị Sương đành thú thật hết. Mẹ chị Hạ đích thân dẫn chị Sương về Vĩnh Long để tạ tội cùng ba mẹ chị ấy và bà cũng cho chị Sương một món tiền kha khá để làm vốn. Gia đình theo Công giáo nên chị Sương không được phép phá thai dù bào thai chưa đầy hai tháng. Nhưng chỉ một tháng sau chị Hạ nhận được thư chị Sương báo tin... đám cưới! Thì ra có một người bạn trai cùng lớp đã yêu thầm chị Sương từ rất lâu... rất lâu, đã bằng lòng kết hôn khi biết được tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của chị và còn rất anh dũng hứa hẹn sẽ yêu thương đứa con của chị và anh Sinh như con ruột của mình. Ban đầu chị Sương không đồng ý, nhưng do áp lực của ba mẹ chị quá lớn, chị ấy đành nhắm mắt đưa chân. Khi nhận được thư anh Sinh từ Mỹ, chị Hạ viết trả lời và kể hết sự thật với anh. Từ đó anh Sinh không gửi thư về nữa. Tuy nhiên hình bóng anh không bao giờ mờ nhạt trong lòng chị.

Chị Hạ cũng có "quen" một vài người, nhưng sự so sánh giữa họ với anh Sinh bao giờ cũng làm chị chùn bước. Không ai có thể thay thế anh Sinh trong trái tim chị Hạ được Thơ ơi. Đó là sự thật, cho dù chị Hạ không gặp lại anh ấy từ khi anh rời Phố Núi. Hôm gặp lại anh Sinh trên du thuyền, lòng chị Hạ vẫn còn xao xuyến ghê lắm. Thơ thấy có lạ không?

- Em thấy chị khur khur ôm hình bóng anh Sinh trong tim là bởi vì chị đã không có được tình yêu của anh ấy. Tình buồn bao giờ cũng khắc sâu trong tim mà chị Hạ. Chị thấy không, những cuộc tình nổi tiếng trên thế gian bao giờ cũng là những chuyện tình éo le...

- Ui cha, cô em tui bữa nay triết lý sâu xa dữ nha! Chị Hạ cười, khoe chiếc răng khê duyên dáng. Theo chị kể thì có hàng tá con trai đã chết mê chết mệt vì "Nó".

- Rồi cuối cùng anh Sinh có nhận ra chị không nào? Thơ hỏi dồn.

- Tôi đó cô bạn và chị Hạ diện thật đẹp để đi ra ballroom nghe nhạc và xem thiên hạ nhảy đầm. Phòng này chơi nhạc êm dịu nên rất thanh lịch. Hai đứa vừa vào thì có tiếng gọi tên cô bạn của chị từ một cái bàn đã có một nhóm người Việt Nam ngồi. Thì ra có một người trong bọn họ quen với bạn chị. Trong bóng tối lờ mờ, tụi chị tiến đến đó và ngồi xuống hai chiếc ghế trống do ai đó vừa mới kéo thêm vào. Chị Hạ chết sững khi nhìn ra anh Sinh chỉ ngồi cách mình một người và người đó chính là người đàn bà ngồi cùng bàn với anh ấy trong phòng ăn tối hôm qua. Thơ không biết trong lòng chị Hạ đã nhẹ nhõm cỡ nào khi biết rằng người đó chỉ là cô em họ của anh Sinh. Chị Hạ thấy anh Sinh hơi khựng lại và nhìn chị chăm chú hơn khi được cô bạn giới thiệu tên chị với những người ngồi cùng bàn. Tuy nhiên anh không nói gì. Đến khi ban nhạc chơi một bản slow rất mùi mẫn thì anh đứng lên mời chị ra sàn nhảy. Chắc Thơ cũng đoán được tâm trạng chị Hạ căng thẳng đến bực nào. Anh Sinh nhẹ nhàng đưa chị đi theo tiếng nhạc êm dịu. Chị Hạ chỉ cầu trời đừng cho anh ấy nghe tiếng trái tim chị đang nhảy... bebop trong lồng ngực. Một phút trôi qua, anh ấy cúi xuống thì thầm: "Xin tha lỗi sự đường đột của tôi. Không biết ơ..." Thấy anh ngập ngừng, chị Hạ cười cười trả lời: "Dạ, anh đoán đúng. Hạ ngày xưa ở Phố Núi đây anh Sinh". Đột nhiên, vòng tay anh siết chặt đến độ chị muốn ngộp thở: "Trời ơi, không ngờ anh còn được gặp lại Hạ. Mừng quá Hạ ơi! Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Hơn bốn mươi năm rồi còn gì? Bao nhiêu là đổi thay. Cô bé Hạ ngày xưa bây giờ ra dáng mệnh phụ phu nhân, đẹp lộng lẫy không ngờ! Đáng lý anh phải nhận ra Hạ khi em cười. Chiếc răng khê đó..." Tuy trong lòng vui như mở hội, nhưng chị cũng khiêm nhượng: "Anh Sinh phóng đại quá. Hạ cũng... bình thường như ngày xưa thôi!". Anh không nói gì chỉ cười khê và vẫn ôm chị thật chặt trong vòng tay. Chị Hạ đi theo anh trong tiếng nhạc mà như đi trong mơ, chỉ mong bản nhạc không bao giờ

dứt! Trở về chỗ ngồi, anh Sinh vui vẻ giới thiệu chị Hạ với mọi người như là một "cố nhân" vừa tìm lại được.

Bắt đầu từ đó, cô bạn và chị Hạ nhập chung vô nhóm của anh em anh Sinh. Mỗi ngày tàu ghé bến, cả nhóm đều đi chơi chung. Chụp chung không biết bao nhiêu là cảnh đẹp để giữ làm kỷ niệm. Chiều trở lên tàu lại cùng nhau đi ăn chung. Chị Hạ muốn sống những giờ phút thật đẹp bên anh Sinh. Biết sau này có còn cơ hội? Anh Sinh kể với chị Hạ là khi anh nhận được thư của chị kể lại những gì đã xảy ra cho chị Sương, anh đã buồn như chết. Ngày trở về Việt Nam, anh có xuống Vĩnh Long tìm chị Sương. Nhưng chị ấy cương quyết không chịu gặp và chỉ viết cho anh vài giòng, xin anh hãy quên chị ấy đi và để chị được sống yên ổn nuôi con. Nếu chồng chị biết được thì gia đình chị chắc sẽ có sóng gió. Cuối cùng anh chịu thua, không dám quấy rầy chị ấy nữa. Xem như một trang sách đã lật qua!

Tháng Tư Bảy Lăm anh Sinh cùng gia đình may mắn thoát khỏi Việt Nam và xin định cư tại Mỹ. Anh có vài mối tình lẻ sau chị Sương, nhưng không đi đến đâu và vẫn ở vậy cho đến giờ. Thấy anh Sinh và chị Hạ quấn quýt nhau, cô em họ anh Sinh vui lắm, cứ tìm cách vun vào. Cô bạn chị cũng đốc vô. Cô ấy nói: "Một người đàn ông "hấp dẫn mọi mặt" như anh Sinh bỏ chạy đây đường hay sao mà bỏ còn ông ẹo em chả... em chả...!" Chị chỉ cười không nói gì, nhưng trong lòng phân vân lắm. Yêu anh Sinh thì chị vẫn yêu, nhưng còn hình ảnh chị Sương vẫn hiện hữu giữa chị và anh ấy. Thờ biết không, ngay chiều hôm mới về đến nhà, chị Hạ đã nhận được email của anh Sinh. Anh ấy viết cho chị: "Hạ ơi, nhớ Hạ thật nhiều. Từ giây phút gặp lại em, biết bao kỷ niệm êm đềm của ngày tháng cũ đã sống lại mãnh liệt trong lòng anh. Nhưng có ích gì khi chúng ta cố níu kéo, nhớ nhung những kỷ niệm buồn Hạ nhỉ? Ở tuổi chúng ta còn được bao nhiêu ngày trước mặt? Thế nên anh ngộ ra rằng phải sống thật vui vẻ, thoải mái cho những tháng ngày còn lại. Xả hết những cay đắng, u uất trong tâm hồn. Nhìn về phía trước và giữ cho tinh thần an lạc. Hạ nghĩ sao nếu chúng mình từ nay giữ liên lạc thường xuyên? Anh rất chân thành thú thật rằng, sau một tuần sống thật vui vẻ

bên nhau và khi từ giã cuộc du lịch đầy thú vị trên con tàu Harmony Of The Sea, không giây phút nào là anh quên được Hạ. Hình ảnh Hạ tràn đầy trong tâm trí anh. Hạ ơi, bỗng dưng anh cảm thấy yêu đời hơn và con người mình tràn đầy sức sống. Vì sao? Anh tự hỏi động cơ nào đã thúc đẩy anh thay đổi? Hạ trả lời dùm anh được không?"

- Thơ ơi, chị thấy trong lời nói của anh có những tình ý hơi... khác thường nên chị đã trả lời cầm chừng: "Anh Sinh để Hạ suy nghĩ cho... chín chắn nhé. Những lời tâm tình của anh khiến Hạ cảm động lắm, nhưng cũng quá đột ngột. Hạ cần thời gian để suy nghĩ." Chị đã suy nghĩ thật nhiều, nhưng vẫn không thể nào quyết định dứt khoát được. Chị Hạ nói, giọng buồn bã.

Thơ chồm tới, nắm hai bàn tay chị Hạ để trên bàn, nhìn thật sâu vào mắt chị rồi chậm rãi nói:

- Hãy làm theo những gì con tim chị đòi hỏi. Đừng cưỡng lại nó vô ích. Năm nay anh Sinh đã ngoài bảy mươi. Phần chị cũng đã sáu mấy. Chị tưởng quãng đường trước anh chị mặt còn dài lắm sao? Chuyện chị Suong đã là chuyện cổ tích. Cuộc đời vốn phù du, hãy nắm bắt cái hạnh phúc khi còn có thể. Đừng quên anh Sinh vẫn luôn hiện diện trong trái tim của chị đó.

Gương mặt đang sàu não của chị Hạ bỗng tươi lên như đóa hoa đang héo gặp cơn mưa rào:

- Thơ có lý hoàn toàn. Thơ làm chị Hạ nhớ tới hôm qua lên mạng, tình cờ nghe Lâm Nhật Tiến hát một hát bản nhạc của nhạc sĩ Trúc Hồ, chị yêu quá những câu "Chỉ là phù du thôi ngày tôi đến nơi đây - Chỉ là giấc ngủ thôi ngày tôi trở về bên kia. Nắng về rồi nắng đi và mây theo gió mây bay - Biển đời thật mong manh, đời có như không mà thôi! Có gì ngày hôm qua? Có gì ngày hôm nay? Còn gì cho ngày mai? Chỉ còn trái tim yêu người..." Trời ơi, thấm thía quá câu "Chỉ còn trái tim yêu người!"

- Vậy thì giải pháp hay nhất theo em là chị download bản nhạc này rồi gửi thẳng cho anh Sinh ngay. Chắc chắn anh ấy sẽ hiểu. Thơ góp ý và chưa bao giờ nàng bắt gặp gương mặt chị Hạ ngời lên niềm hạnh phúc như lúc này!

Tiểu Thu